

Ο Φασουλής παρηγορεί
τὸν ἀραχλο τὸν Θεωδῶρ.

Νῦν ἔς παύση κάθε λήρος
καὶ μὲ κεφαλὴν ὀρθίαν
ἔς εἰπούμε πῶς ὁ κλήρος
ἔπεισε ἐπὶ Μαθθίαν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Σίρεις λοιπὸν πῶς Πρόεδρο μὰς ἔγαλανε τὸν Ρώμα,
πῶ μὲ τῶν φίλων Ἰταλῶν ἠολίμησε τὸν λόγο,
μὰ δὲν ἐχάρηκε πολὺ τοῦ Θεωδῶρ τὸ κόμμα
κ' ἰκάνανε λογαριασμοὺς χωρὶς τὸν ξηνοδόχο.
Κ' ὁ κοτσονάτος Θεωδῶρ μ' ἔδρα του τὰ γράμματα
ἔμειρε καὶ νύκταις ἔγραφε πρὸς τοὺς μπεμπέδες γράμματα,
μ' ἄμὰν ἔλατι, βρε παιδιὰ, ἄντ' Τσιλιγὰς σὰς ἴσα
ἔκτι μὲ τὸ Κορδόνιο μὰς τὸν ἔχει πιάσει λύσσα,
ῥίξτε μὲ τὰ τίσιρα γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρω
ἔσο κυττῶ τάνηφι μου κοντεύω νὰ κρεπάρω.
Ἄποστολοι Κορδόνιοι, συναθροισθ' ἐνθάδε
ἀκούσατε παραγγιλιὰς ἄντ' ὄντ' δεῖνα καὶ ἄντ' τὰδε.

Τίτσιρα λέγει, τίτσιρα γράφει
ἄντ' Κορδόνιο καὶ συναφί,
πλὴν μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
στελλεῖ γράμματα πολλὰ
καὶ ἄντ' Μπίη Πετρεδδὴν,
Λαρισσαῖον Τουκαλιὰ.

Κ' αὐτὸς τὸν παραγγίλλει πῶς τοὺς Τούρκους τοὺς φεσά-
δὲν ἀφίνουσι οἱ Πασαδάδες [δες
ἀλθου μίσα ἄσῃς Ἀθίνας τὸ τρικουβερτο Ντοβλέτι,
μὲγάλο νοϊθὸν πόνου καὶ πολὺ πολὺ σκελίτι,
κ' αὐτὸς δὲν θὰ ἔμφορησῇ ἄντ' κοπάδι νὰ γυρίσῃ
τοῦ γίρου λουλουδάτου τὰ λουλουδία νὰ μύρισῃ.

Κ' ὁ Θεωδῶρ ἄν ἔκουσε τοῦ Μπίητ' ἀ χαμπέρια
ἔραβηξε τῆς μακαρμπίταις του καὶ μὲ τὰ ἄντ' του χίρια,
κ' ἄγγριμμένος, Περικλῆ, φουὰ καὶ ξεφουὰ
καὶ μόνου πῶ δὲν ἔγραψε καὶ ἄντ' Ἐνθέρ-Πασαὰ
τὸν Πετρεδδὴν ν' ἀφήσῃ
γιὰ ν' ἀλθῇ νὰ ψηρίσῃ.

Ἐνας τοῦ γράφει «δὲν ἔμφορῶ
νέλθω μὲ τούτου τὸν καιρὸ»,
κ' ἄλλος τοῦ γράφει ταπεινῶς :
«επιθαίνω γιὰ τὸ κόμμα,
μὰ κωλικόπονος δεινός
μ' ἰσώριας ἄντ' στρώμα.»

Ἄλλος : «ἡ φαβορίτα σου καὶ πυρπολεῖ καὶ φλέγει μὲ,
ἀλλὰ γυναίκα κατ' αὐτὰς στενὸς μου φίλος ἔγηναι,»
ἄλλος ἄγγρὸν ἠγόρασε, κ' ἄλλος δὲν ἔξω τί,
καθένας ἀσυνείδητος τὸν γίρο παραιτεῖ,
καὶ τὸ Κορδόνιο, πῶ προχρὶς βαρῦβερμον ἰθρόντα,
ἔξέφτισε κ' ἔπρόβαλε μὲ τίσιρα κ' ὀγδόντα,
ὁ δὲ λιγὺς Θεωδῶρος, τὸ πρόβλημα κ' ὁ γρίφος,
ἄν εἶδε ἄντ' ἰθὴν Κορδόνια του μεγάλῃν ἔφρασιαν,
ἔφωναξε πῶς σήμερον ἡ τοῦ Προέδρου ψῆρος
πολιτικὴν ὡς ἄλλοτε δὲν ἔχει σημασία.
Κ' ἔναψε τὸ κεφάλι μου, λὲς κ' ἦταν ναργιλιές,
καὶ μούτσουνα Κορδόνικὰ γίνηκαν κεχρηματάρια,
κ' ἔσκουξε κ' ὁ κυρίαρχος ἀκαλὸ καὶ τί μὰς λὲς ;
ὄσα δὲν φθάνεις Ἄλεπυ, τὰ κάνει κρηματάρια.»

Π.—Κορδόνια, τί καρτερεῖς μὲ στήθος στολισμένο ;
λίγου νομάτοι σομνιαν κ' ἰκάνει σκερσιμένο ;
κ' εἶναι χιλιάδες τὰ κακὰ, πῶ σ' ἔχουσι ζωμένο,
καὶ τὰ κοπίλια σου περνοῦν μὲ μύτη σηκωμένη.
Μπαρμπά νὰ δώσῃς τὰ κλειδιά, καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
πίστε νὰ προσκυνήσῃς.
κ' ὁ μουστακάτος Τσιλιγὰς δεισότητ' θὰ σὲ κἀνῃ
μὲς ἄσῃ ἰκὴ του στάνη.

Χαμήλωσε τὸ μπόι σου, κατέβηκε τὰ μάτια,
 και πάψε τὰ γυναικία,
 γιατί θαρρὸ τάνηψι σου, πὺ σβαρὸ σὶ βλίπει,
 πῶς τῶρα τὴν διάλυσι τὴν κρύβει μίς 'στὴν τσίπη,
 κί' ἂν γίγη τοῦτο τὸ κακὸ
 κλάψε, μαντρὶ Κορδοκικό,
 και τότε δίχως λούλουδα λυπητερὰ τραγεούδα :
 ε-πολλή μαυρίλα 'πλάκωσε μαύρη σὰν καλιγκουόδα.

Φ. Τί Βουλή και τούτη 'φίτο...
 ψάλε την μὲ τέρρανετο.
 Κί' ἦσαν οἱ μνηστῆρες δλοἱ
 τῆς 'Αρχῆς τῆς Πηλιδῶνης,
 κί' ἀντιπρόσωποι μαριόλοι
 τῆς προστάτιδος Εὐρώπης.

Κί' ἔφυγα μὲ τοὺς πατέρας,
 Περικλίτο μου ψωρίτη,
 και κατόπιν τῆς Δευτέρας
 ζημιρόν' ἡμίρα Τρίτη,
 κί' ἔγιν' ἕνα παταράκα
 μίσα 'στὴ Βουλή τρελλό...
 μπάτσους μιά Σακαράκα
 ἕνα γέρο Θεσσαλό.

Μίς 'στὸ νέο πανηγύρι
 και σ' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη
 βάζουν μιά τρικλοποδιά,
 κί' ἔτριξαν νὰ 'δουτὶ πρίχει...
 μὴ μιλλῶνετε, παιδιὰ,
 κί' ἄδικο κανεῖς δὲν ἔχει.

Γέροντά μου Θεσσαλί,
 τί σοὺ 'κάπνιος καλιέ,
 νὰ μὰς 'πῆς ἡ Θεσσαλία πῶς 'σκαλωθῆκε γιὰ 'μὰς
 κί' ἔπες 'στὸν Στρατηλάτη τὸν 'Ετίμ σὰν λουκουμάς ;

Κί' ἂν τὴν βλίπησ τῶρα σκαλάς
 και σκορπῆς φωτιαῖς και λάδα,
 πῶς δὲν φεύγεις μὲ τοὺς ἄλλους πατριώτας Θεσσαλοὺς
 ἀπὸ μίσα' ἀπὸ τὴν μάντρα τοῦ πατρός τῆς Καρκαλοῦς ;

Γιατί και σεις θηλιὰς χοντρή
 μὰς βάζετε μίς 'στὸ λαίμω,
 κί' ἀπὸ τοῦ Ρήγα τὸ μαντρί
 δὲν ἔχετε ξεκολλημό ;

Γιατί νὰ κρώξη τῶρα κρᾶ
 τὸ στόμα σκαλάδου Βουλευτοῦ ;
 γιατί παράπονα πικρὰ
 νὰ λὲθ σ' δλοὺς πλὴν αὐτοῦ ;

Πῶς τὸν Παπποῦ τὸν σεισθὸ
 τὸν προσκυνᾶτε μαρικοῖ,
 σὰν νὰ τοῦ λὲτ' εὐχαριστῶ
 γιὰ τὴν σκαλιὰ τὴν Τουρκική ;

Γιατί, γιατί, και τὰ λοιπὰ ;...
 καλὴ τὴν ἑπαθὲς λοιπόν,
 ποῦφαγες μπάτσου Μιστραπά,
 και κάτσε κάτω σιωπῶν.

Π. — Πῶς ἤθελα τὸν Θεσσαλό κί' ἐγὼ νὰ τὸν ἱγράψω...
 ὄριστε τῶρα... θάξωμι και Θεσσαλῶν παράπονα.
 Σὰν νὰ μὴ φθάνουν τὰ κακὰ κί' ἡ τούτη συρορίλα
 κί' οἱ πρόσφυγες οἱ πλάνητες, ποῦ τρέχουν μὲ κουρίλια,
 μὰ τῶρα ταμπουνούσιν κί' αὐτοὶ μὲ τὴν μεγάλη γκαλάδα
 πῶς ἡ φευγάλας ἔκαναν τὴν Θεσσαλία σκαλάς.

Μὴ παράπονα γελῶδα,
 και μὴ λὲς ἡ Θεσσαλία
 πῶς τῶν Τούρκων εἶναι δούλα,
 και μὰς φέρεις ἀναγούλα.

Πάψετε ν' ἀκαδιφάτε
 τροπιαί μὰς περαμῆνα,
 πρὶν κατὰμουτρα νὰ φάτε
 μίσα μπάτσου κί' ἀπὸ 'μίνα.

'Συχάστετε γιὰ τὸ Θεὸ κί' ἂς λείψουν οἱ καυγάδες
 νὰ 'δοῦμε τί θὰ δώσωμε 'στουὺς ξένους τοὺς φαγάδες.
 Καθίστι κάτσω, βρὶ παιδιὰ... μὰζὶ τὸ δικὸν πέρνει
 κί' ἑκαῖνος ὀπου δέρνεται κί' ἑκαῖνος ὀπου δέρνει.
 Εἶπα, κί' αὐτοὶ τὸ λάθος τῶν ἡμῶν ἀνεγώρισαν
 κί' ἔν τάξει και κανονικῶς ἀμώτερ' ὕπεχώρισαν.
 Μὰ σήμερα ποῦ γίνεται γιὰ χαστουκαῖς κουβέντα
 νὰ τρεῖς και σὺ, βρὶ Φασουλή, και χόρως και γλίνα.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

*Ἐγιναν τῶρα τῶρα 'στὸ Φάληρον ἕκαί
 γάμοι ρομαντικοί.

Ὁ Γέροντ' Παντελάκη, 'ἀκλησιάδης πρώτης,
 και θαλαρὸ νεότης,
 ἐπῆρε τὴν Μαρία, κόρην τοῦ Μανταρούνη,
 χειροκτομένο πλόσμα και τρυπερὸ πιστούσι,
 κί' ἔλαμπρυναν τὴν ὄρα τῆς νύκτ' και τοῦ νύου
 τὰ ρόδα τῶν Ἐρώτων, λαμπάδες Ἰγνατίου.

*Ἐτοῦ Γεωργίου τοῦ Καμπόση τοῦ Βηλιοκαλιεῖον,
 εἰς τὴν ἑδὸν Αἰθίου και μ' ἐνενηντὰ τρεῖς,
 πωλείται τὸ καθὲν δασκατικὸν βιβλίον,
 μὴ γίνεται και τόσων εἰδῶν κυκλοφορία.
 Και ἑτοιμαρῶς πρώτης ἀρῆσεται εἰς τούτο,
 ποῦ καθεμῶν εἰκόνα τελεμῆναι 'στὸ μενούτο.

Περσποῦδισαν βιβλίον Γεωργίου Φιλαρίτου
 μὲ πολλὰς ἀπακαλόφεις σημαίας ἱαριέτου,
 δηλαδὴ περὶ τῶν δύο Βασιλείων ἐν 'Ελλάδι
 και περὶ ἑνενοκρατίας, ποῦ μὰς ἔχει 'στὸ σημάδι,
 μ' ἔγγραφα και συζητήσιμα ὕψηλῶν Κοινοβουλίων,
 ποῦ τὸ κάνουν μίσα κί' ἴτε περιζήτητον βιβλίον.

Δημητρη τοῦ Καμπούρογλου Διηγημάτων ἄρας,
 ἀ π' εὐδ Σ κ ο σ ἀ δ ε τ ῆς Σ κ λ α β γ δ ε,
 κί' ἂν κί' εἶναι ἕσους ποῦ χωρεῖ οἱ καθεὺς τὴν τούπη, (ὄρα)
 μὰ μίς 'στὸ φουλαράκι του πόσα κανεῖ δὲν βλίπει.